

Warszawa, dnia 19 listopada 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 13/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca: SSO Anna Zawadka

Protokolant: sekr. sądowy Anna Nierubiec

przy udziale prokuratora Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 19 listopada 2018 r.

sprawy P. B. (1), syna W. i J., ur. (...) w N.

oskarżonego o przestępstwa z art. 207 § 1 kk, art. 157 § 2 kk i art. 216 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 4 października 2017 r. sygn. akt II K 75/17

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim na rzecz adw. M. K. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 13/18

UZASADNIENIE

P. B. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie bliżej nieustalonym jednak nie wcześniej niż od roku 2015 do 29 stycznia 2017 roku w miejscowości (...) gm. Z. woj. (...) znęcał się psychicznie nad swoją matką J. B. w ten sposób, że znajdując się pod wpływem alkoholu wszczywał wobec niej awantury domowe podczas których wyzywał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe oraz znęcał się fizycznie i psychicznie nad ojcem W. B. oraz bratem P. B. (2) w ten sposób, że znajdując się pod wpływem alkoholu wszczywał awantury domowe podczas których wyzywał ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, a w dniu 21 stycznia 2017 roku podczas kolejnej awantury uderzył ojca W. prawą ręką z pięści w twarz, doprowadzając go do przewrócenia na podłogę, po czym usiadł na nim i zaczął go bić pięściami po twarzy, a w tym samym dniu przewrócił brata P. na podłogę po czym usiadł na niego i uderzał go pięściami po twarzy,

tj. o czyn z art. 207 § 1 kk

II. w bliżej nieustalonym okresie, jednak nie wcześniej niż od czerwca 2016 roku do 29 stycznia 2017 roku w miejscowości Z. ul. (...) i w miejscowości (...) gm. Z. woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją konkubinę K. J. w ten sposób, że znajdując się pod wpływem alkoholu wszczywał awantury domowe, podczas których wyzywał konkubinę słowami wulgarnymi, bił ją, uderzał, kontrolował, a w dniu 29 stycznia 2017 roku podczas kolejnej

awantury uderzył dwukrotnie K. ręką w twarz, po czym przewrócił ją na podłogę, usiadł na nią, po czym wielokrotnie uderzał ją z pięści po twarzy oraz po brzuchu,

tj. o czyn z art. 207 § 1 kk

III. w dniu 4 lipca 2015 roku w S. gmina Z. uderzając J. M. pięścią w twarz dokonał naruszenia czynności narządu jego ciała powodując obrażenia w postaci stłuczenia nosa i wargi górnej z przemieszczeniem przedniego odcinka przegrody nosa skutkujące uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia na okres poniżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 157 § 2 kk

IV. w dniu 4 lipca 2015 roku w S. gmina Z. używając słów powszechnie uznanych za obelżywe dokonał znieważenia J. M.,

tj. o czyn z art. 216 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim wyrokiem z dnia 4 października 2017r. w sprawie sygn. akt II K 75/17

uznał oskarżonego **P. B. (1)** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, przy czym w ramach czynów opisanych w pkt I i II przyjął, że popełnił je w okresie bliżej nieustalonym jednak nie wcześniej niż od 1 stycznia 2015 roku do 29 stycznia 2017 roku, a ponadto w ramach czynu opisanego w pkt II przyjął, że popełnił go również w miejscowości W. 47, i za to:

- 1.** za czyn opisany w pkt I na podstawie art. 207 § 1 kk oskarżonego skazał i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- 2.** za czyn opisany w pkt II na podstawie art. 207 § 1 kk oskarżonego skazał i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- 3.** za czyn opisany w pkt III na podstawie art. 157 § 2 kk oskarżonego skazał i wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
- 4.** za czyn opisany w pkt IV na podstawie art. 216 § 1 kk oskarżonego skazał i wymierzył mu karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;
- 5.** na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk i art. 87 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego w pkt 1 – 4 jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz karę ograniczenia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;
- 6.** na podstawie art. 93a § 1 pkt 3 kk w zw. z art. 93c pkt 5 kk orzekł wobec oskarżonego środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnień od alkoholu;
- 7.** na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w pkt 5 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 29 stycznia 2017 roku godz. 16.30 do dnia 28 lutego 2017 roku godz. 16.30;
- 8.** na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk zasądził z Sum Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 929,88 zł (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych i osiemdziesiąt osiem groszy), w tym kwotę 173,88 zł (sto siedemdziesiąt trzy złote i osiemdziesiąt osiem groszy) groszy, za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu;
- 9.** na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego z kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w zakresie czynu opisanego w pkt I wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze, natomiast w zakresie czynów opisanych w pkt III i IV wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o winie oraz w zakresie pkt 8 wyroku w całości.

Obrońca oskarżonego zarzuciła na podstawie :

1. art. 438 pkt 4 przedmiotowemu wyrokowi w zakresie rozstrzygnięcia o karze za czyn opisany w pkt I wyroku rażąco niewspółmierne kary za czyn I tj. kary 1 roku pozbawienia wolności tj. znęcania się psychicznego nad matką J. B. oraz znęcania się fizycznego i psychicznego nad ojcem W. B. w sytuacji gdy to pokrzywdzony przez szereg lat będąc pod wpływem alkoholu wszczynał awantury w domu, w trakcie których stosował tzw. „kary cielesne” wobec oskarżonego, gdy ten był osobą niepełnoletnią przy całkowitej bierności matki J. B., która nie tylko nie reagowała na niewłaściwe zachowania swojego męża, ale także zabraniała P. B. (1) mówienie o tych zachowaniach W. B. osobom trzecim z obawy przed nasileniem agresji tego,

2. na podstawie art. 438 pkt 1 kpk przedmiotowemu wyrokowi w zakresie czynów opisanych w pkt III i IV zarzucam naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 12 k.k. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, iż czyn znieważenia pokrzywdzonego J. M. w dniu 4 lipca 2015r. w miejscowości S. oraz uderzenie w/w pokrzywdzonego w/w czasie i miejscu stanowiło dwa czyny podlegające odrębnej penalizacji w sytuacji gdy w świetle w/w przepisu dwa zachowania podjęte w krótkich odstępach czasu w celu dokuczenia pokrzywdzonemu stanowią jeden czyn zabroniony;

3. przedmiotowemu wyrokowi zarzucam naruszenie § 4 ust 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyznanie tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu stawki podstawowej w sytuacji gdy z uwagi na stan skomplikowania sprawy wyrażający się objęciem aktem oskarżenia kilku czynów popełnionych przez oskarżonego wobec różnych pokrzywdzonych przy jednoczesnym braku tożsamości co do miejsca i czasu w zakresie czynów opisanych w pkt I , II i III-IV uzasadniało przyznanie wynagrodzenia w wyższej niż minimalna wysokości.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniosła o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt 1 wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej,

2. zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego za winnego tego, że w dniu 4 lipca 2015r. w S. gmina Z. uderzając J. M. pięścią w twarz dokonał naruszenia czynności narządu jego ciała powodując obrażenia w postaci stłuczenia nosa i wargi górnej z przemieszczeniem przedniego odcinka przegrody nosa skutkujące uszkodzeniem ciała i rozstroju zdrowia na okres poniżej 7 dni, po uprzednim znieważeniu go słowami powszechnie uznanymi za obelżywe tj. o czyn z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 216 § 1kk w zw. z art. 12 kk i w konsekwencji uchylenie pkt 3 i 4 wyroku i wymierzenie kary łagodniejszej;

3. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie pkt 8 i przyznanie wynagrodzenia obrońcy tytułem pomocy prawnej pełnionej z urzędu w wysokości wyższej niż stawka minimalna.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego P. B. (1) jest bezzasadna.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, że Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie w sprawie w sposób prawidłowy, wyjaśnił na rozprawie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, całość tych okoliczności wnikliwie i wszechstronnie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wyprowadził trafny wniosek, iż oskarżony P. B. (1) popełnił przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. , art. 157§ 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k.

Zważyć należy, iż wina P. B. (1) odnośnie każdego z przypisanych mu czynów nie jest w sprawie kwestionowana i nie budzi wątpliwości. Obrońca oskarżonego zarzuca rażąco niewspółmierność kary wymierzonej za czyn I kwalifikowany z art. 207 § 1 k.k. oraz naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 12 k.k. poprzez jego niezastosowanie do czynów z pkt III i IV kwalifikowanych z art. 157 § 2 k.k. i art. 216 § 1 k.k. popełnionych na szkodę tego samego pokrzywdzonego, które zdaniem skarżącej powinny zostać uznane za jeden czyn ciągły.

W ocenie Sądu Okręgowego wniesiona apelacja ma charakter jedynie polemiczny i nie zawiera argumentacji która mogłaby jakkolwiek wpłynąć na zmianę bądź uchylenie wyroku sądu I instancji.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu podniesionego w pkt 2 apelacji tj. obrazy przepisu prawa materialnego. Skarżąca zarzuciła niezastosowanie art. 12 kk, uznając że zachowanie oskarżonego polegające na znieważeniu słowami powszechnie uznanymi za obelżywe i uderzeniu J. M. pięścią w twarz, stanowiło jeden czyn ciągły, gdyż nakierowane było na chęć dokuczenia, ośmieszenia pokrzywdzonego. Ponadto obrońca podniosła, iż te dwa zachowania oskarżonego tj. znieważenie i uderzenie niewątpliwie podjęte w krótkim odstępie czasu wobec realizowania z góry powziętego zamiaru rozumianego jako dokuczenie pokrzywdzonemu winny być traktowane za jeden czyn zabroniony. Tymczasem Sąd Rejonowy uznał je za oddzielne zdarzenia podlegające odrębnej penalizacji.

Zarzut ten jest błędny. Wbrew twierdzeniom skarżącej zachowania oskarżonego nie można uznać za jeden czyn z uwagi na brak spełnienia przesłanki podmiotowej tj. z góry powziętego zamiaru, co sprawia, że oba zachowania oskarżonego poddane być muszą indywidualnie prawnokarnemu wartościowaniu. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie pozwala na przyjęcie z góry powziętego zamiaru dokonania obu czynów. Przypomnieć należy, że oskarżony zaprzeczył aby znieważił J. M.. Twierdził także, że to pokrzywdzony jako pierwszy go uderzył w twarz z pięści i oskarżony mu jedynie oddał (k.155). Natomiast z zeznań pokrzywdzonego J. M. wynika, że oskarżony stojąc w pewnej odległości najpierw znieważił go słowami powszechnie uznanymi za obelżywe. Dopiero gdy pokrzywdzony zareagował na te słowa i podszedł do oskarżonego pytając o co mu chodzi, ten zniemacka uderzył go pięścią w twarz (k.125-126). Analiza treści zeznań pokrzywdzonego nie wskazuje aby oskarżony działał z góry powziętym zamiarem, gdyż nie mógł być pewien reakcji pokrzywdzonego na wypowiedziane zniewagi. Z uwagi na znaczną różnicę wieku (w dacie czynu oskarżony miał 19 lat, a pokrzywdzony miał 66 lat), oskarżony nie mógł przewidzieć czy pokrzywdzony w jakikolwiek sposób zareaguje na te zniewagi. Pokrzywdzony mógł przecież zignorować zachowanie oskarżonego i odejść spod sklepu, gdzie miało miejsce całe zdarzenie. Tym bardziej, że oskarżony stał w grupie młodzieży i pokrzywdzony mógł się obawiać reakcji kolegów oskarżonego. Opis zachowania oskarżonego przedstawiony przez pokrzywdzonego wskazuje na działanie impulsywne, pod wpływem emocji. Uderzenie stanowiło raczej reakcję P. B. (1) na słowny odpór dany przez pokrzywdzonego na wulgarne zniewagi ze strony oskarżonego.

Wskazać należy, iż warunek podmiotowy w postaci „z góry powziętego zamiaru” rozumieć należy zgodnie ze znaczeniem słowa „zamiar” nadanym mu przez art. 9 § 1 k.k. W przypadku działania z zamiarem bezpośrednim konieczne jest wykazanie, że w płaszczyźnie intelektualnej sprawca miał świadomość występowania okoliczności należących do charakterystyki czynu zabronionego, które przy podjęciu decyzji doprowadzą do popełnienia czynu ciągłego lub co najmniej miał świadomość występowania tych okoliczności, które przy podjęciu decyzji mogą doprowadzić do popełnienia czynu ciągłego. W płaszczyźnie woluntatywnej konieczne jest udowodnienie, że sprawca chciał popełnienia całego czynu ciągłego. Stąd też należy stwierdzić, że o zamiarze popełnienia czynu ciągłego świadczy całokształt tak podmiotowych, jak i przedmiotowych okoliczności. Dopiero na podstawie całokształtu okoliczności dotyczących danego zdarzenia i osoby sprawcy możliwe jest odtworzenie rzeczywistych przeżyć sprawcy i ustalenie do czego zmierzał, czego chciał, względnie co przewidywał i na co się godził. Zamiar sprawcy musi istnieć w kształcie obejmującym wszystkie zachowania składające się na czyn ciągły albo przed przystąpieniem do działania albo co najmniej w chwili podjęcia pierwszego zachowania składającego się na ciąg. Brzmienie art. 12 kk przesądza, że czyn ciągły charakteryzuje się jednym zamiarem (tym samym, a nie takim samym), obejmującym wszystkie elementy składowe. W przypadku czynu ciągłego sprawca realizuje częściowo, niejako na raty, swoje przestępcze postanowienie. Powzięty przez sprawcę „z góry” zamiar obejmować musi zatem wszystkie zachowania, składające się na czyn ciągły.

W ocenie Sądu Odwoławczego w sprawie brak jest jakiegokolwiek dowodu potwierdzającego, iż P. B. (1) w momencie kierowania zniewag wobec pokrzywdzonego, miał z góry powzięty zamiar uderzenia go pięścią w twarz. Brak spajającego wszystkie zachowania elementu podmiotowego w postaci zamiaru bezpośredniego uniemożliwia połączenie tych zachowań oskarżonego w jeden czyn ciągły i w konsekwencji wyklucza dokonanie łącznej prawnokarnej oceny. Zarzut obrońcy podniesiony w pkt 2 apelacji należy więc uznać za chybiony.

Na aprobatę nie zasługuje również zarzut podniesiony z pkt 1 apelacji, iż orzeczona kara 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 207 § 1 k.k. przypisany w pkt 1 wyroku, nosi cechy rażącej niewspółmierności. Wskazać należy, iż o rażącej niewspółmierności kary można mówić wtedy, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (vide, wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 1985 roku, V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60).

Z sytuacją rażącej niewspółmierności kary mamy do czynienia także wtedy, gdy rozmiar represji w rozpoznawanej sprawie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanych podobnym sprawcom w podobnych sprawach. Przy czym nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide, wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSPriP 1995/6/18). Uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Rejonowy wymierzając P. B. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności kierował się zasadami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. i wziął pod uwagę stopień winy oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jako okoliczności obciążające uznał dotychczasową karalność oskarżonego za przestępstwa różnego rodzaju oraz motyw działania oskarżonego, który nie miał żadnych powodów aby zachować się wobec pokrzywdzonych w opisany sposób. Wbrew argumentom skarżącej żaden z dowodów nie potwierdził aby oskarżony był ofiarą wieloletniej przemocy domowej ze strony ojca W. B. i obecnie powielał jedynie schemat zachowań swojego ojca. Przeprowadzone dowody w postaci zeznań funkcjonariuszy policji oraz zeznań świadka W. B. wskazują, iż głównym powodem agresji oskarżonego jest jego uzależnienie od alkoholu, co potwierdził również sam oskarżony na ostatniej rozprawie prosząc o pomoc i terapię oraz przepraszając za swoje zachowania. Wymierzając oskarżonemu P. B. (1) karę jednostkową 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 207 § 1 k.k. oraz kary jednostkowe za pozostałe przypisane przestępstwa Sąd Rejonowy wziął więc pod uwagę okoliczności istotne z punktu widzenia treści przepisu art. 53 k.k., zaś w kontekście uprzedniej czterokrotnej karalności oskarżonego za przestępstwa różnego rodzaju, (obecnie zaś siedmiokrotnej-k.415) kara ta orzeczona przeciw bliżej dolnych granic ustawowego zagrożenia (czyn z art. 207 § 1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5), nie tylko nie może zostać uznana za rażąco surową, ale wręcz jawi się jako niewspółmiernie łagodna.

W ocenie Sądu Odwoławczego ze względu na znaczny stopień demoralizacji oskarżonego, argumenty skarżącej nie mogą mieć wpływu na rozmiar wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności za przestępstwo znęcania się fizycznego i psychicznego nad członkami rodziny- nie tylko nad ojcem, lecz także nad matką i bratem.

Ocena zachowania oskarżonego przez Sąd I instancji w tym zakresie jest całkowicie słuszna i zasługuje na aprobatę w instancji odwoławczej. W sytuacji oskarżonego zasadne i sprawiedliwe było orzeczenie kary izolacyjnej, albowiem prognoza kryminologiczna w kontekście dotychczasowej linii jego życia nie może być pozytywna.

Z uwagi na istnienie luźnego związku czasowo-przestrzennego i przedmiotowego pomiędzy występками Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował zasadę asperacji i wymierzył karę łączną roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, której wymiaru w kontekście całokształtu okoliczności tej sprawy nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surowy.

Orzeczona kara łączna pozbawienia wolności ma uświadomić sprawcy fakt naruszenia obowiązujących norm społecznych przez dolegliwość, jaka łączy się z jej wykonaniem oraz wpłynąć mobilizująco na oskarżonego, co być może

pozwole mu na wyciągnięcie właściwych wniosków w zakresie nieopłacalności popełniania przestępstw i kształtowanie właściwych postaw poszanowania porządku prawnego.

Odnośnie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu przed Sądem I instancji to Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do podwyższenia stawki minimalnej zasądzonej przez Sąd Rejonowy zgodnie z § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Sąd Rejonowy należycie uwzględnił obecności obrońcy na wyznaczonych terminach rozpraw. Skarżąca wskazała na objęcie aktem oskarżenia kilku czynów popełnionych przez oskarżonego wobec różnych pokrzywdzonych przy jednoczesnym braku tożsamości, co do miejsca i czasu ich popełnienia, co oznaczało iż sprawa winna zostać uznana za wymagającą większego nakładu pracy wobec stopnia skomplikowania i w konsekwencji uzasadniało przyznanie wynagrodzenia w wyższej niż minimalna wysokości.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można podzielić tego argumentu, albowiem sprawa niniejsza nie jest ani obszerna (II tomy akt), ani nie jest skomplikowana merytorycznie (jeden oskarżony, cztery zarzuty). W związku z powyższym nie wymagała takiego nakładu pracy o jakim wspomina skarżąca. Za argumentacją skarżącą nie przemawia również czas prowadzenia sprawy (5 terminów rozprawy głównej). Obrońca nie przedstawiła więc żadnego przekonującego argumentu przemawiającego za podwyższeniem stawki minimalnej. W związku z powyższym wysokość zasądzonej na rzecz adwokata z urzędu kwoty musi zostać ustalona na podstawie stawek minimalnych. Te zaś Sąd Rejonowy ustalił prawidłowo w oparciu o przepisy powoływanego rozporządzenia. Na marginesie wskazać należy, iż sądowi wolno samodzielnie określić wysokość kosztów zastępstwa prawnego powyżej stawki minimalnej jedynie wtedy, gdy strona złoży wniosek o przyznanie jej zwrotu kosztów procesu uwzględniających wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości wyższej niż stawka minimalna (nieprzekraczającej 150 % opłaty). Jedynie więc w przypadku pozytywnego żądania strony o podwyższenie opłaty adwokackiej, sąd może badać, czy okoliczności określone w rozporządzeniu przemawiają za innym jej ustaleniem. Tymczasem z protokołu rozprawy z dnia 27 września 2017r. wynika, że skarżąca wносиła jedynie o zasądzenie kosztów obrony nie wnioskując o podwyższenie stawki minimalnej (k.360). Z powyższych względów Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia tego zarzutu.

Odnośnie wynagrodzenia za obronę w urzędzie w instancji odwoławczej to wskazać należy, iż zgodnie z § 4 i § 17 ust 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714, zm. Dz. U. z 2017r. poz. 1796) opłata za obronę w sprawie przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją wynosi 420 zł przy czym opłatę podwyższa się o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług. W ocenie Sądu Okręgowego nie ma podstaw do podwyższenia opłaty minimalnej także w postępowaniu odwoławczym gdyż nie wskazuje na taką potrzebę ani zawilość sprawy ani nakład pracy adwokata, w szczególności czas poświęcony na przygotowanie się do prowadzenia tej sprawy.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.